

Helstøbt total-kunstværk

Schubertiade

ROSKILDE: Schubertiaden 2011 er i fuld gang. Og som det er blevet kutyme de senere år, rummer også denne festival andet end musik af Franz Schubert.

I weekenden kunne man således opleve ensemblet Music For The Mysteries fremføre et værk skrevet af dets leder Hanne Tofte Jespersen til en tekst af den walisiske forfatter Mike Harris. Værket bærer titlen »Melangells Vidnesbyrd« og skildrer en række hændelser af religiøs art med Melangell i centrum. Der er næppe tale om en kristen beretning, skønt der i teksten optræder flere fænomener med relation til kristendommen. Musikken synes da også løsrevet fra gængs religiøs tradition og har i højere grad et »overreligiøst«, måske naturreligiøst indhold.

Opførelsen fandt sted i Hal 9 i Musicon. Rummet ligger i en mægtig stor fabriksbygning og har mirakuløst nok en storartet akustik, som lader hvert et talt eller sunget ord fremstå knivskarpt. Der var tale om en totaloplevelse af musik, drama og kunst. De sidste to elementer var dog anvendt meget behersket, hvori mod musikken og recitationen var det bærende i opførelsen.

Mike Harris' engelske tekst er i et blomstrende og eventyragtigt sprog, som i programmet var bragt i Hanne Tofte Jespersens oversættelse. Musikken fremførtes af klaver (komponisten selv), violin (Kuno Kjærbye), kontrabas (Ida Bach Jensen) samt slagtøj (Anders Hvidberg-Hansen). Dertil kom de fire sangere: Bente Vist, Agnethe Christensen, Christian Berg og Teit Kanstrup – samt Hanne Tofte Jespersen selv.

Skal man karakterisere musikken, kunne det være med ord som folkemusikalsk enkelhed i det melodiske, hyppige gentagelser af fraser og faste, men ikke pågående rytmer. Det var en musik, som man gradvis blev indfanget af, og som udgjorde et helstøbt univers – langt fra det meste af den ny musik, man ellers støder på. Alle musikalske midler blev benyttet med stor økonomi, og der blev ikke givet det dørene! Dette skal forstås på den måde, at det melodiske kun sjældent udviklede sig til længere sangbare enheder, men oftest var af reciterende art, samt at det rytmiske næsten kun blev benyttet som diskret underlag for de øvrige instrumenter.

Mange steder opnåede de optrædende en fortættet stemning af ro og en næsten rituel magi kombineret med en stor udstråling af mildhed. Det var en lytning, som manede til koncentration og eftertanke, og den forplantede sig til tilhørerne i det mildest talt meget nøgterne betonrum.

Det er fristende at fremhæve værkets afslutning, hvor først Hanne Tofte Jespersen til eget klaverakkompagnement foretog en overordentlig smuk og enkel sang med en fin intensitet, og hvor derefter Kuno Kjærbye spillede en violin solo, som bar stemningen videre fra sangen, men ligesom i en anden »dialekt«.

De optrædende sangere og musikere ydede en fremragende indsats, hvor ikke mindst Agnethe Christensens smukt afrundede og stærkt formulerede soli gjorde stort indtryk. Men det var selvsagt Hanne Tofte Jespersens fortjeneste, at de optrædende havde en så original og visionær musik at fremføre.

Claus Røllum-Larsen